

Sygn. akt II AKa 134/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marzanna A. Piekarska-Drązek (spr.)

Sędziowie: SA – Jerzy Leder

SO – Paweł Dobosz

Protokolant: – sekr. sąd. Adriana Hyjek

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego

i oskarżycielki posiłkowej I. S.

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2021 r.

sprawy G. M. (1) urodz. (...) w W. s. J. i B.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 14 grudnia 2020 r. sygn. akt VIII K 45/19

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

1. zwalnia oskarżycielkę posiłkową I. S. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 134/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14 grudnia 2020 r., sygn. akt VIII K 45/19, w sprawie oskarżonego G. M. (1), skazanego na podstawie art. 292 § 1 i § 2 k.k.

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej I. S.

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonych

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku - art. 46 § 1 k.k.	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, oraz nieorzeczenie obowiązku naprawienia szkody	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>	

Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
I.	- obraza art. 46 § 1 k.k. poprzez niezasądzenie obowiązku naprawienia szkody,	# zasadny
II.		# częściowo zasadny
III.		# niezasadne
IV.		
I.	- naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny, że zachowania oskarżonego stanowią paserstwo nieumyślne,	
II.	- zarzut błędnej kwalifikacji prawnej czynu,	
III.		
II	- naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dowolne uznanie za wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego,	
IV.		
1.	- błędne ustalenie faktów, w tym zamiaru i kwalifikacji prawnej czynu,	
2.		
3.	- zarzut rażąco niewspółmiernej – łagodnej kary.	
4.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne lub niezasadne.		
<p>Zarzut naruszenia art. 46 § 1 k.k. jest bezzasadny.</p> <p>Apelujący twierdzi, że złożenie wniosku o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody, w powiązaniu z faktem skazania oskarżonego, stanowi wystarczający i konieczny warunek do zasądzenia, na</p>		

podstawie art. 46 § 1 k.k., od G. M. (1) na rzecz I. S. pełne odszkodowanie w całkowitej kwocie wyłudzonej przez oszustów. Zarzut, tak argumentowany, nie uwzględnia rzeczywistej treści art. 46 § 1 k.k., który stanowi, że w razie skazania za przestępstwo Sąd zasądza na rzecz wnioskodawcy obowiązek naprawienia szkody (w całości albo w części) stosując przepisy prawa cywilnego. W uzasadnieniu apelacji pełnomocnik całkowicie przemilcza tę część art. 46 § 1 k.k., ponieważ niewątpliwie zdaje sobie sprawę z konsekwencji prawnych włączenia art. 422 Kodeksu cywilnego do rozstrzygania o środku kompensacyjnym przewidzianym w art. 46 § 1 k.k.

W wyniku noweli do Kodeksu karnego z 20 lutego 2015 r. do orzekania obowiązku naprawienia szkody stosuje się przepisy prawa cywilnego.

Tak więc ustawodawca w art. 46 § 1 k.k. wprost odwołał się do przepisów prawa cywilnego, w związku z powyższym obowiązek naprawienia szkody stracił penalny charakter, a stał się środkiem o charakterze wyłącznie kompensacyjnym.

Oznacza to, że orzekanie o nim w procesie karnym stanowi rozstrzygnięcie w zakresie odpowiedzialności cywilnej. Oceniając odpowiedzialność odszkodowawczą podżegaczy, pomocników lub paserów należy stosować art. 422 k.c., który stanowi, że za szkodę odpowiedzialny jest nie tylko ten, kto ją bezpośrednio wyrządził lecz i ten, kto inną osobę nakłonił, był jej pomocny, jak i ten kto świadomie skorzystał z wyrządzonej szkody.

Odpowiada cywilnie wyłącznie paser, który świadomie skorzystał z wyrządzonej drugiemu szkody. Należy więc przyjąć, że w postępowaniu karnym odpowiedzialność odszkodowawcza dotyczy wyłącznie pasera winnego przestępstwa z art. 291 k.k. (paserstwo umyślne).

Sąd Okręgowy zastosował prawidłowo przepisy prawa, wskazując na str. 24 i 25 uzasadnienia wyroku, że nie można orzekać o roszczeniach odszkodowawczych w postępowaniu karnym w oderwaniu od zasad odpowiedzialności cywilnoprawnej. Art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 422 k.c. wyklucza możliwość zasądzenia obowiązku naprawienia szkody w przypadku sprawcy przestępstwa nieumyślnego. Nie udowodniono, że G. M. (1) świadomie skorzystał z zabranych rzeczy (pieniędzy i precjozów) pokrzywdzonej. Korzyść majątkową, jaką przyjął od sprawców oszustwa oskarżony, zamykała się w kwocie kilkuset złotych za założenie paserskiego konta. Brak winy umyślnej, w tym nieudowodnienie udziału w oszustwie zarzuconym w akcie oskarżenia, wyklucza zasądzenie na podstawie art. 46 § 1 k.k. od oskarżonego środka kompensacyjnego w jakiegokolwiek części. Żądanie zasądzenia od oskarżonego pełnej rekompensaty byłoby dodatkowo nieracjonalne, także w przypadku przypisania mu postaci umyślnej paserstwa czy oszustwa (zamiar bezpośredni), ponieważ rola oskarżonego według opisu a/o nie uzasadniała obarczenia go całkowitą odpowiedzialnością odszkodowawczą.

Z powyższych względów zarzut I i wnioski o zmianę wyroku

poprzez nałożenie na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody nie zostały uwzględnione.

Zarzuty II i III apelacji dotyczą naruszenia art. 7 k.p.k., które, zdaniem skarżącego przejawiało się w dowodnej ocenie wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków i dokumentacji bankowej.

Skarżący uważa, że swobodna ocena dowodów, o której mowa jest w art. 7 k.p.k. prowadziłyby do wniosku, że oskarżony dopuścił się udziału w oszustwie.

Zdaniem apelującego dowody wskazują na zamiar współudziału w przestępstwie z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., a ustalenia faktyczne, które nie potwierdzają zamiaru oszustwa są błędne. Zarzuty te są polemiczne i nie mają uzasadnienia merytorycznego. Sąd Okręgowy przeprowadził starannie postępowanie dowodowe. Uważnie przesłuchał oskarżonego i świadków i obiektywnie ocenił ich depozycje. Sąd przedstawił w opisie przypisanego czynu istotne ustalenia faktyczne, których skarżący nie kwestionuje: założenie konta, uzyskanie dostępu elektronicznego oraz przekazanie sprawcom oszustwa telefonu i kart umożliwiających działania na koncie założonym przez oskarżonego, a także przyjęcie za te czynności zapłaty w kwocie 400 zł. Sąd I instancji przedstawił także staranne ustalenia w uzasadnieniu wyroku k. 2 – 5, wskazując dowody, które uznał za wiarygodną podstawę ustalonych faktów. Wnioski płynące z nich, co do zamiaru przestępnego, są logiczne.

W krytyce wyjaśnień G. M. (1), apelujący podnosi, że „ewoluowały” one w trakcie postępowania

karnego, jednak zauważa, że Sąd Okręgowy dostrzegł to, że w pierwszym przesłuchaniu oskarżony nie wspomniał, że 30 października 2017 r. był we W.. Jedyne na tym elemencie faktycznym, uzupełnionym przez oskarżonego na rozprawie, apelujący opiera sugestię o wadliwości oceny jego wyjaśnień. Nie wiadomo przy tym czy jej celem jest wykazanie, że G. M. (1) mógł być sprawcą, który odebrał precjoza i gotówkę przekazaną przez pokrzywdzoną w W. czy też skarżący domniemywa w tym innych elementów współdziałania oskarżonego w oszustwie. Nie zauważa przy tym, że gdyby celem oskarżonego było utworzenie alibi, to od początku zaznaczałby, że był wówczas we W., kilkaset kilometrów od W.. obrońca pomija przy tym dokumenty podrózne i pocztowe odnalezione przez rodzinę oskarżonego, po jego aresztowaniu, przekazane sądowi, które potwierdzają wyjaśnienia oskarżonego o tym, że 30 października 2017 r. był we W..

Oskarżony od początku postępowania szczerze mówił na czym polegał jego udział w przestępstwie (założenie konta, udostępnienie go osobie, która mu za to zapłaciła). Uzupełnienie wyjaśnień na rozprawie, gdzie usystematyzował relację o pobytach we W., w P. i w W., wspierając się dokumentami zebranymi przez rodzinę: bilety (...), rachunki, przekazy pieniężne, wykazało niewątpliwie, że 30 października 2017 r. oskarżony przebywał we W., a więc nie mógł być równocześnie w W., w roli tzw. „odbieraka”, któremu I. S., wprowadzona w błąd przez oszustów podszywających się pod CBS, przekazała precjoza i gotówkę, wartości 41.400 zł

(oprócz wcześniejszych przelewów na 270 tys. zł). Poza tym elementem wyjaśnień G. M. (1), skarżący nie był w stanie podać innego przykładu zmiany wyjaśnień przez oskarżonego i nie wykazał w czym wyrażać się ma naruszenie przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów.

Celem zarzutu II apelacji, podobnie jak innych, było skłonienie Sądu odwoławczego do przyjęcia wersji aktu oskarżenia – udziału oskarżonego w oszustwie - lub przynajmniej uznanie jakiejś formy sprawstwa umyślnego oskarżonego, co otwierałoby drogę prawną pokrzywdzonej do uzyskania odszkodowania.

Zarzut II apelacji charakteryzuje się tą samą metodą podważania oceny wiarygodności dowodów osobowych, dokumentacji bankowej i opinii biegłych. Wynikałoby z tego wyliczenia dowodów, że apelujący wyraża odmienną od Sądu ocenę każdego przeprowadzonego dowodu, jednak zarzut ten, dotyczący w założeniu naruszenia art. 7 k.p.k., kończy się stwierdzeniem, że wszelkie oceny powinny prowadzić do wniosku, że oskarżony brał udział w oszustwie. Zarzut II pozoruje tylko zarzut procesowy, podczas gdy ewidentnie zarzuca Sądowi meriti błąd „poczynionych ustaleń i kwalifikacji prawnej” (str. 2). W akapicie uzasadnienia apelacji poświęconym łącznie zarzutowi II i III, obrońca najogólniej stwierdza, że zeznania M. R., który „szczegółowo odniósł się do procederu nazywanego metodą na policjanta ... w połączeniu z depozycjami I. i J. S., dokumentacją bankową, zapisami z monitoringu ... powinny stanowić wartość

referencyjną dla czynionych ustaleń, a nie wyjaśnienia oskarżonego”.

W uzasadnieniu apelacji nie znajduje się nic więcej, żaden element dowodowy, który nie byłby rozważony przez Sąd albo nielogicznie oceniony. Nie ma więc merytorycznych argumentów za odrzuceniem wyjaśnień oskarżonego, który przecież przyznał się do wszystkich czynności dokonanych w banku, w telefonii komórkowej, do kontaktów z organizatorem jego działań, a monitoring i dokumenty potwierdzają jego depozycje. Sądowe uzasadnienie analizy dowodowej jest relacją treści dowodowych i przedstawia w sposób logiczny i przekonujący ich ocenę, w tym zeznań świadka M. R.. Świadek będący funkcjonariuszem policji przedstawił, odtworzył sposób działania sprawców oszustwa, jednak nie twierdził, że w działaniach sprawców skierowanych bezpośrednio wobec pokrzywdzonej, podczas nakłaniania jej do udziału w rzekomej akcji CBŚ, występował G. M. (1). Świadek odtworzył typowy schemat metody oszukańczej zastosowanej przez innych sprawców, ale policja ich nie wykryła i nie znaleziono dowodów na szersze zaangażowanie G. M. (1), niż to do którego się przyznał. Sugerując, że oskarżony mógł być 30 października 2017 r. u pokrzywdzonej, w W., skarżący zmierzał chyba do wybrnięcia z trudnej sytuacji procesowej związanej z niewłaściwym okazaniem i rozpoznaniem przez nią wizerunku sprawcy, który odbierał od niej torbę z precjozami i gotówką. Krytyczna ocena zeznań I. S. przez Sąd Okręgowy (str. 15 – 17 uzasadnienia

wyroku), jest w pełni uzasadniona. Słusznie podkreślono zasadnicze różnice w jej zeznaniach, które sprawiały, że obciążenie G. M. (1) było niewiarygodne. Opis sprawy, który odebrał od niej torbę z precjozami i pieniędzmi, nie pasował do osoby oskarżonego. Okazanie wizerunku oskarżonego (nie było bezpośredniego okazania) nie spełniało warunków procesowych. Z dowodów: monitoring, bilety, przekazy pieniężne wynika, że oskarżony nie mógł być 30 października 2017 r. w W., w czasie odbioru rzeczy pokrzywdzonej. Upór i nieracjonalność z jakimi pokrzywdzona, mimo wszystko, zmierzała do obsadzenia G. M. (1) w roli tego oszusta, prowadziła do oceny o niewiarygodności tej części zeznań (rozpoznania) pokrzywdzonej. Świadek bowiem dokonała stanowczego rozpoznania oskarżonego jako „złodzieja”, który był w jej domu w W. (k. 141 – 143), a pytana przez Sąd o sposób i okoliczności tego rozpoznania w sytuacji, gdy inne dowody potwierdziły, pobyt oskarżonego we W., I. S. lekceważąco odpowiedziała: „Chodzi mi tylko o pieniądze, które wpłynęły na konto złodzieja, a czy on był niski czy garbaty, to mnie nie interesuje. Jak mi policjant okazał zdjęcie, to od razu wskazałam złodzieja” (k. 566). Przytoczony fragment zeznań pokrzywdzonej eliminuje wartość rozpoznania oskarżonego (ze zdjęcia) i obiektywizm świadka, aczkolwiek Sąd słusznie uznał za wiarygodne pozostałe zeznania I. S.. Wartość dowodowa zeznań jej syna dla sprawy G. M. (1) jest niewielka, gdyż o wyłudzeniach dowiedział się już po fakcie, z relacji pokrzywdzonej. Dokumenty bankowe, monitoring czy opinia grafologiczna w żadnej mierze nie

podważyły wyjaśnień oskarżonego, przeciwnie potwierdziły daty i miejsca jego pobytu w czasie przestępstwa oraz rolę pasera, do której nakłonił go uczestnik oszustwa.

Opinia biegłych, psychiatrów i psychologa, wywołana procesowo, z powodu pobytów G. M. (1) w szpitalu psychiatrycznym i zdiagnozowanej tam schizofrenii, jest wiarygodnym potwierdzeniem jego poczytalności w chwili przestępstwa, czego skarżący nie podważył, natomiast oskarżony i obrońca nie kwestionowali (brak apelacji).

Zakończenie uzasadnienia apelacji podkreśla, że „głównym żądaniem” jest uzyskanie zmiany kwalifikacji prawnej czynu na art. 18 § 3 k.k. (pomocnictwo) w zw. z art. 286 § 1 k.k., choć formalny wniosek (str. 4) wskazywał na kwalifikację z art. 286 § 1 k.k., 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Skarżący nie mógł się zdecydować, czy przyjąć formę zamiaru bezpośredniego – kierunkowego, niezbędnego dla bytu oszustwa czy złagodzić postać winy przez wprowadzenie formy pomocnictwa, która dopuszcza działanie pomocnika w zamiarze ewentualnym. Poza przytoczeniem trzech wyroków Sądu Najwyższego definiujących obie postaci winy, skarżący nie przedstawił, które elementy działań oskarżonego i okoliczności czynu miałyby przekonać do przypisania mu udziału w oszustwie. Ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego są szczegółowe i prawidłowe. G. M. (1) zgodził się założyć konto na swoje nazwisko, dla obcej osoby, za niewielką opłatą. Instruowany dokonał wszelkich formalności

bankowych, włącznie z uzyskaniem karty debetowej w P.. Dostęp do konta, kartę i telefon przekazał swojemu zleceniodawcy, po czym mógł wnioskować, przewidywać – godził się, że konto to może zostać wykorzystane do przelewów niezgodnych z prawem. Przyjął rolę tzw. słupa do konta. Forma sprawcza oszustwa lub pomocnictwo, w przypadku takich „słupów” przyjmowane są wówczas, gdy sami odbierają lub są pośrednikami odbioru pieniędzy z założonego konta czy przelania ich na dalsze konta. Nawet jeśli nie czerpią z tego bezpośredniej korzyści (dla siebie), to przez osobiste operacje na koncie dowodzą pełnej świadomości celu jego założenia i wykorzystania.

G. M. (1) (25 lat), powodowany brakiem środków na utrzymanie, zaburzonym życiem rodzinnym, nieprawidłową osobowością i uzależnieniem, był skłonny do łatwego zdobycia niewielkiej nawet kwoty, w zamian za udział w paserstwie. Stał się typowym narzędziem w planie sprawców oszustwa. Nie wykazano jednak, by miał wiedzę w jaki sposób i w jakiej postaci jest realizowany główny zamach na mienie pokrzywdzonej. Uzasadnione wątpliwości w tym względzie muszą być tłumaczone na jego korzyść, zgodnie z zasadą z art. 5 § 2 k.p.k. Poza wyjaśnieniami oskarżonego, który sam siebie obciążył czynnościami bankowymi z jego udziałem, oskarżyciele, w szczególności prokurator nie przedstawili innych dowodów świadczących o udziale oskarżonego w planie oszustwa.

Przypisanie mu przestępstwa nieumyślnego z art. 292 § 1 i 2 k.k. było więc w pełni racjonalne.

Końcowy zarzut apelacji, zarzut wymierzenia oskarżonemu rażąco, niewspółmiernie, łagodnej kary jest nieuzasadniony, ponieważ podrzędna rola G. M. (1), który został zaangażowany przez organizatorów oszustwa w charakterze tzw. słupa i przystąpił do paserstwa z powodów trudnych warunków życiowych (brak mieszkania, pracy), w tym problemów osobowościowych związanych z uzależnieniem, a także młody wiek sprawcy i niekaralność, przemawiały za łagodną karą. Przepięstwo z art. 291 § 2 k.k. zagrożone jest karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Orzeczenie wobec niekaranego sprawcy, który w chwili przestęstwa miał 25 lat i problemy życiowe (pobyty na leczeniu psychiatrycznym, narodziny dziecka, nieporozumienia z partnerką) kary bezwzględnie pozbawienia wolności w wymiarze roku i pobyt ponad roczny w areszcie tymczasowym, a nadto orzeczenie grzywny, nie jest rozstrzygnięciem rażąco niesprawiedliwym. Izolacja penitencjarna oskarżonego po popełnieniu pierwszego w jego życiu przestęstwa, uznanego za nieumyślne, jest środkiem zdecydowanym, który powinien odnieść cel karny i wychowawczy, a także ogólnoprewencyjny.

Nie można zapominać, że oskarżony G. M. (1) od początku przyznał się, wyjaśnił na czym polegała jego rola w przestęstwie i wyraził skruchę. Nie ma racjonalnych powodów, by kwestionować szczerść jego zachowania w trakcie procesu, w tym wiarygodność wyjaśnień. Żal z powodu popełnienia przestęstwa jest jednym z najważniejszych czynników poprawy (resocjalizacji).

<p>Sąd Apelacyjny uznał więc rozstrzygnięcie o karach za prawidłowe i sprawiedliwe.</p>		
<p>Wnioski</p>		
<p>- o zmianę kwalifikacji prawnej czynu, opisu odpowiadającego zarzutowi a/o, z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 12 k.k.;</p> <p>- wymierzenie kary bezwzględnego pozbawienia wolności zbliżonej do górnych granic ustawowego zagrożenia;</p> <p>- zasądzenie obowiązku naprawienia w całości szkody wyrządzonej I. S.;</p> <p>- wniosek ewentualny o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Sąd Okręgowy zebrał i prawidłowo ocenił dostępne dowody, zgodnie z wiedzą, logiką i doświadczeniem życiowym. W wyniku logicznej, rzetelnej, obiektywnej oceny materiału dowodowego ustalił rzeczywisty przebieg przestępstwa i rolę oskarżonego G. M. (1), który dopuścił się paserstwa nieumyślnego, pełniąc w planie oszukańczym nieujawnionych jeszcze sprawców rolę tzw. słupa, wykorzystanego jedynie do założenia konta, poprzez które sprawcy ci przejęli pieniądze przelane przez pokrzywdzoną. Organizacja przestępstwa, jak też rola, którą za niewielką opłatą przyjął młody człowiek z problemami osobowościowymi, psychologicznymi, poszukujący pracy i mieszkania, jest typowa</p>		

dla schematu tego rodzaju czynów, obliczona na nieujawnienie organizatorów i beneficjentów wyłudzeń metodą „na wnuczka”, „na policjanta” itp. Rola G. M. w przestępstwie i choć naganna, była jednak uboczna. Z pewnością nie uczestniczył on umyślnie w planie oszustwa i nie miał świadomości sposobu wprowadzenia w błąd pani pokrzywdzonej, ani wysokości wyłudzonych od niej środków. Przyjęta w wyroku kwalifikacja prawna czynu – paserstwa nieumyślnego – jest więc prawidłowa. Okoliczności działań oskarżonego analizowane z zachowaniem art. 5 § 2 k.p.k., nie pozwalały na przyjęcie, że działał on jako współsprawca albo pomocnik do oszustwa.

Sąd Apelacyjny uznał zatem, że wyrok nie jest dotknięty żadnym z zarzucanych w apelacji uchybień. Zasądzenie obowiązku naprawienia szkody w przypadku skazania za przestępstwo nieumyślne jest niezgodne z art. 46 § 1 k.k., który wymaga by o naprawieniu szkody orzekano stosując przepisy prawa cywilnego, te zaś wymagają, by udział w wyrządzeniu szkody był świadomy – umyślny. Kary wymierzone G. M. nie są niewspółmiernie rażąco łagodne.

Z powyższych względów wnioski apelacyjne nie były zasadne.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).

Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Utrzymano w całości w mocy wyrok Sądu Okręgowego, w którym skazano G. M. (1) na podstawie art. 292 § 1 i 2 k.k. (po zmianie opisu czynu):</u> <u>- na podstawie art. 292 § 2 k.k. Sąd Okręgowy wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i 120 stawek dziennych grzywny po 10 zł; zaliczył okres tymczasowego aresztowania, uznając za wykonaną karę pozbawienia wolności i częściowo karę grzywny;</u> <u>zwolniono oskarżonego od kosztów postępowania.</u>	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy.	
Wyrok jest prawidłowy, a szczegółowe rozważania w tym zakresie przedstawiono w pkt 3 niniejszego uzasadnienia.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
--	--

<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>		
		# art. 439 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		

5.4. <u>Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. <u>Koszty Procesu</u>		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
Oskarżony G. M. (1)	2.	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżycielkę posiłkową od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, ze względu na trudną sytuację majątkową i osobistą p. I. S.. Zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. oskarżycielka posiłkowa powinna pokryć koszty postępowania, w którym nie uwzględniono wniesionej przez nią apelacji, jednak poniesiona w wyniku przestępstwa szkoda majątkowa, wiek i obecne położenie oskarżycielki, przemawiały za zwolnieniem jej z tego obowiązku.

7. <u>PODPIS</u>
Marzanna A. Piekarska-Drażek Jerzy Leder Paweł Dobosz

1.3 <u>Granice zaskarżenia</u>	
Wpisać kolejny numer załącznika 1	

Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14 grudnia 2020 r., w sprawie sygn. akt VIII K 45/19, skazujący oskarżonego G. M. (1) za przestępstwo z art. 292 § 1 i 2 k.k.	
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa	

	materialnego art. 46 § 1 k.k.		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, oraz nieorzeczenie naprawienia szkody		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana